

illi spiraculum vitæ, dicit scriptura, factum esse hominem in animam viventem utique non mutatione physica corporis in animam, sed arctissimâ utriusque unione in unum ὁφισάμενον: Ita pati ratione, Verbum Caro factum esse dicitur, non conversione unius naturæ in alteram: sed unione longè arctissimâ, quâ nihil arctius, nihil coniunctius, sine ullâ tamen commixtione, confusione, aut conversione dari aut cogitari queat. Vide D. Chemnit. l. de duab. nat. c. 9. p. 52. b.

94. Hanc ineffabilem Unionem D. Apostolus valdè graphicè depingit; In Christo, inquit, inhabitat tota plenitudo Deitatis σωματικῶς corporaliter. Colos. 2, 9.

95. Initiò enim non de divinis, at finitis donis, habitibus & qualitatibus; Sed de ipsa Divinitate loqui Apostolum, in confesso est.

96. Deinde non de parte aliqua, sed de plenitudine Divinitatis, & quidem omni, hoc est, quicquid in ipsa divinitate est, & ad eam pertinet, idem affirmat.

97. Tùm Emphaticum prorsus Adverbium σωματικῶς, quo non modus huius inhabitationis, qui certè corporeus non est: Sed subiectum, ut sic loquar, exprimitur, Natura nimirum, qua sit habitaculum inhabitantis πληρώμα-
τῶ